

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobce **KD T., m. z., spol. s r. o.**, se sídlem v O., S. 625/31, zastoupeného Mgr. Michalem Novákem, advokátem se sídlem v Olomouci, Fibichova 1141/2, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem v Praze, Budějovická 1387/7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. 25505-2/2014-900000-304.4, **ve věci registrace osoby povinné značit líh,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 9. 9. 2014, č. j. 25505-2/2014-900000-304.4, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Nováka, advokáta se sídlem v Olomouci, Fibichova 1141/2.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 28. 3. 2014, č. j. 9485-4/2014-580000-31, jímž bylo rozhodnuto o potvrzení platnosti rozhodnutí o registraci a rozhodnutí o povolení místa značení lihu, obě vydané Celním ředitelstvím Olomouc. Současně byl tímto rozhodnutím stanoven rozsah a způsob vybavenosti sledovacím zařízením podle § 22 zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), a to počet kamer, jednotlivý sledovací prostor, osvětlení sledovaného prostoru, objekt sledování, cíl sledování, úroveň sledování, dále technické parametry kamerového systému, mezi nimiž je mj. uvedena archivace obrazového záznamu po dobu 35 dnů na videoseveru, který má být součástí kamerového systému připojeného na internet. Dále byly tímto rozhodnutím stanoveny další podmínky, za kterých může být značení lihu prováděno. Žalobce jakožto osoba povinná značit líh je podle tohoto rozhodnutí povinen:

- zajistit přístup celního úřadu k videoseveru přes síť internet na základě otevřených standardů (např. prohlížeč Internet Explorer a doplňkem ActiveX, Java, Flash) umožňujícímu také prohlížení historických záznamů (pomocí časové osy);
  - zajistit videosever proti neoprávněnému přístupu a zálohovaná data proti neoprávněné manipulaci;
  - umožnit správci daně v jeho běžné pracovní době případně po předchozí domluvě přístup ke konzoli videoseveru (maximální rozlišení záznamu), a to v místě instalace videoseveru tak, aby správce daně mohl provést dohledání přímo v obrazovém záznamu uloženém v rozlišení pořízeném příslušnou kamerou;
  - umožnit správci daně zajistit videosever proti neoprávněné manipulaci přiložením celních závěr či jiným vhodným způsobem, a zajistit ochranu tohoto zabezpečení;
  - bezodkladně oznámit správci daně, že došlo k porušení zabezpečení;
  - zajistit provoz kamerového systému v případě výpadků elektrické energie ze záložního zdroje minimálně ve stejném časovém rozsahu jako provoz zařízení nejdéle napájeného ze záložního zdroje;
  - zajistit, aby cíl sledování, resp. objektiv kamery nebyl ničím zakryt a aby mezi kamerou a cílem sledování nebyla umístěna překážka bránící sledování;
  - bezodkladně oznámit správci daně každou poruchu nebo výpadek sledovacího zařízení, jejich příčiny a předpokládanou délku trvání nebo porušení zabezpečení videoseveru na stanovený e-mail nebo telefon;
  - sdělit písemně správci daně: IP adresu rozhraní videoseveru, uživatelské jméno k účtu videoseveru, uživatelské heslo k účtu videoseveru, přenosovou šířku pásma datového toku.

Pro zřízení a zprovoznění sledovacího zařízení a předání IP adresy, uživatelského jména a hesla stávil lhůtu do 31. 5. 2014.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného a celního úřadu nesouhlasil a požadoval:

- a) zrušení rozhodnutí o registraci osoby povinné značit líh v části, ukládající žalobci:
- I. povinnost archivace obrazového záznamu na videoserveru, který bude součástí kamerového systému, připojeného k síti internet, a je umístěn v budově skladu v 1. NP v místnosti označené jako sklad PVC (viz plánek příloha č. 1). Tento obrazový záznam bude archivován po dobu 35 dnů v příslušném kamerou pořízeném rozlišení;
  - II. povinnost zajistit přístup správce daně k videoserveru přes síť internet na základ otevřených standardů (např. prohlížeč Internet Explorer a doplňkem ActiveX, Java, Flash) umožňujícím také prohlížení historických záznamů;
  - III. povinnost zajistit videoserver proti neoprávněnému přístupu a zálohovaná data proti neoprávněné manipulaci;
  - IV. povinnost umožnit správci daně v jeho běžné pracovní době případně po předchozí domluvě přístup ke konzoli videoserveru (maximální rozlišení záznamu), a to v místě instalace videoserveru tak, aby správce daně mohl provést dohledání přímo v obrazovém záznamu uloženém v rozlišení pořízeném příslušnou kamerou;
  - V. povinnost umožnit správci daně zajistit videoserver proti neoprávněné manipulaci přiložením celních závěr či jiným vhodným způsobem, a zajistit ochranu tohoto zabezpečení;
- b) aby soud vyslovil, že rozhodnutí o registraci osoby povinné značit líh je v části ukládající žalobci povinnost zajistit provoz kamerového systému v případě výpadků elektrické energie ze záložního zdroje minimálně ve stejném časovém rozsahu jako provoz zařízení nejdéle napájeného ze záložního zdroje nicotné.

Žalobce namítal, že: 1) podle čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Zásada zákonnosti je vyjádřena i v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Výše uvedené povinnosti jdou nad rámec zákona, neboť ustanovením § 23 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu je účel sledovacího zařízení v daňových skladech stanoven jednoznačně, a sice kamerový systém má umožnit správci daně sledovat dálkovým a nepřetržitým způsobem, že osoba povinná značit líh stáčí nebo značí líh v souladu s právními předpisy. Žalobce se domníval, že povinnost archivace obrazového záznamu ze sledovacích míst na videoserveru a povinnost zpřístupnit archivovaný materiál je překročením možnosti dané správnímu orgánu ustanovením § 22 zákona o povinném značení lihu;

2) podmínka „zajistit provoz kamerového systému v případě výpadků elektrické energie ze záložního zdroje minimálně ve stejném časovém rozsahu jako provoz zařízení nejdéle napájeného ze záložního zdroje“ je pro svoji neurčitost nesplnitelná, neboť z ní není zřejmé, jaké parametry musí mít záložní zdroj, a proto ji není schopen žalobce zajistit. Žalobce považoval tuto povinnost pro svoji neurčitost za nicotnou. Dle žalobce je absurdní výklad žalovaného, že tato povinnost platí pro situace, které mohou nastat v budoucnu. Rozhodnutí musí být konkrétní a vycházet z aktuální konkrétní situace. Realizací povinností uložených prvoinstančním orgánem

a napadeným rozhodnutím si vyžádaly investici ze strany žalobce ve výši 20.000 Kč, což představuje neúměrné zatížení žalobce.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uváděl, že podle jeho výkladu ustanovení § 23 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu má být stanovení konkrétního rozsahu a způsobu vybavenosti sledovacím zařízením výsledkem správního uvážení správce daně. Povinnost archivace a zpřístupnění záznamů jsou určeny k tomu, aby mohl být naplněn účel zákona o povinném značení lihu v případě, že bude v průběhu sledování docházet ke snížení kvality přenášeného obrazu nebo k výpadkům spojení. Žalovaný se tak nedomnívá, že by stanovením těchto povinností celní orgány překročily zákonem dané meze. Sám žalobce uvedl, že je vybaven záznamovým zařízením, u něhož navrhl, že přenos dat ze záznamu bude pro velkou náročnost přenosu dat zajištěn na nosičích dat Celní správy ČR. Žalobce tak takovým zařízením disponuje. Co se týče žalobcem tvrzené neurčitosti povinnosti zajištění provozu kamerového systému ze záložního zdroje, s tímto žalovaný rovněž nesouhlasí, když prakticky všechny stanovené podmínky se vztahují až na situace, které nastanou v budoucnu, protože při prvním vydání tohoto typu rozhodnutí ještě žalobce žádné značení lihu neprovádí. Co se týče nákladů spojené s pořízením kamerového systému, tyto žalovaný nepovažuje za neopodstatněné nebo neúměrné. Nadto se žalovaný domnívá, že nelze požadovat zrušení pouze některých částí výroku prvoinstančního rozhodnutí, protože fakticky by se jednalo o změnu prvoinstančního rozhodnutí, která je s ohledem na kasační princip nepřípustná a jejím následkem by bylo určení nových podmínek značení lihu žalobcem.

Při ústním jednání soudu dne 13. 6. 2016 žalobce uvedl, že pracovníci celního úřadu při místním šetření dne 23. 5. 2014 zjistili, že záložní zdroj není součástí skladu a není ho potřeba instalovat pro potřeby kamerového systému z důvodu, že značení lihovým kontrolním páskem je prováděno ručně, a v případě výpadku přísunu energie nebude prováděna činnost značení lihovin. Tyto skutečnosti žalobce doložil protokolem z jednání. Dále se žalobce vyjádřil k vyjádření žalovaného ze dne 9. 3. 2015, v němž žalovaný poukazoval na skutečnost, že už žalobce uváděl, že má zajištěn datový přenos se zálohováním. Žalobce to považuje za zkreslování údajů, neboť sice měl zdroj archivace dat, ale pouze na 7 dní, a následně v rozhodnutí byly parametry stanoveny kapacitně na 35 dní archivace.

K tomuto vyjádření žalobce žalovaný uvedl, že si nemyslí, že by docházelo ke zkreslování údajů. Co se týče původních 7 dnů, tyto správní orgán vyhodnotil jako nedostačující, a proto byla stanovena doba delší.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 22 zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění do 31. 12. 2014, (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), vybaveností sledovacím zařízením se rozumí vybavení kamerovým systémem, který umožňuje

správci daně sledovat dálkovým a nepřetržitým přístupem, že osoba povinná značit líh stáčí nebo značí líh v souladu s právními předpisy, a to ve všech prostorech, které jsou a) místem značení lihu na daňovém území České republiky uvedeným v rozhodnutí o registraci, nebo b) daňovým skladem podle zákona o spotřebních daních.

Podle ustanovení § 23 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu v rozhodnutí o registraci správce daně uvede rozsah a způsob vybavenosti sledovacím zařízením.

Předmětem sporu mezi účastníky je právní otázka, výklad ustanovení § 23 odst. 2 písm. c) a ustanovení § 22 zákona o povinném značení lihu, a sice co vše je možné stanovit v rozhodnutí o registraci osoby povinné značit líh ohledně vybavenosti sledovacím zařízením.

Ustanovení § 22 zákona o povinném značení lihu stanoví, že vybaveností sledovacím zařízením se rozumí vybavení kamerovým systémem, který umožňuje správci daně sledovat místo značení dálkovým a nepřetržitým způsobem. Jak je uvedeno v důvodové zprávě k zákonu o povinném značení lihu, cílem zavedení kamerového systému v prostorách, v nichž dochází ke stáčení nebo značení lihu, je možnost kontrolovat tyto prostory, aniž by musel být v těchto prostorech zaveden stálý daňový dohled celního úřadu. Krajský soud tak dospěl k závěru, že rozsah a způsob vybavenosti takovým zařízením může být stanoven pouze v rámci vymezení cíle sledování, tedy aby daným kamerovým systémem mohlo být předmětné místo sledováno dálkově a nepřetržitě. Pokud tedy správní orgán uložil žalobci povinnost archivace a zpřístupnění historických záznamů, je taková povinnost již nad rámec rozsahu vybavenosti stanoveného zákonem, resp. zákonem umožňovaného.

Tento závěr dle krajského soudu podporuje i následná novela zákona o povinném značení lihu č. 331/2014 Sb. účinná od 1. 1. 2015, když v jejím rámci došlo i k novelizaci ustanovení § 22 zákona o povinném značení lihu, a to v tom směru, že byla v odst. 2 výslovně zakotvena možnost správce daně při sledování podle odst. 1 pořizovat a uchovávat záznamy. Původní právní úprava byla dle názoru soudu bezzubá, což však neumožňuje správnímu orgánu stanovit rozsah a způsob vybavenosti sledovacím zařízením nad rámec zákona.

Co se týče tvrzení účastníků týkajících se rozsahu archivace záznamu (7 dní vs. 35 dní), uvedených při ústním jednání soudu, k těmto soud toliko sděluje, že se jedná o tvrzení nová, která nejsou obsažena v žalobě, nebyla součástí odvolání a délka možné archivace na straně žalobce není obsažena ani ve správním spisu (viz zejména návrh realizace ze strany žalobce ze dne 3. 3. 2014 ve věci vybavenosti daňového skladu a místa značení lihu kamerovým systémem, protokol z ústního jednání ze dne 12. 2. 2014 a příloha č. 13 přihlášky žalobce). Těmito tvrzeními se soud dále nezabýval, neboť délka doby archivace nemá na posouzení zákonnosti podmínky archivace vliv.

Krajský soud tak má za to, že při stanovení rozsahu a způsobu vybavenosti sledovacím zařízením podle § 23 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu je nepřípustné uložení povinnosti archivace, zálohování či zpřístupnění historických záznamů a shledal žalobní bod č. 1) důvodným.

Naopak nad rámec rozsahu či způsobu vybavenosti kamerovým systémem ve smyslu ustanovení § 23 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu není podmínka zajištění videoserveru proti neoprávněné manipulaci přiložením celních závěr či jiným vhodným způsobem, a zajištění ochrany tohoto zabezpečení, když takový požadavek je s ohledem na nutnost maximální míry zajištění objektivitý přenášeny informací zcela legitimní.

K návrhu žalobce na vyslovení nicotnosti rozhodnutí v části týkající se povinnosti vybavení záložním zdrojem (žalobní bod č. 2), krajský soud uvádí, že tento výrok nelze považovat za neurčitý a proto nicotný, jak se domnívá žalobce, když soudu je z něj zcela zřejmé, co je předmětem podmínky stanovené správním orgánem. Parametry záložního zdroje jsou správním orgánem stanoveny toliko obecně, a sice, aby kamerový systém byl ze záložního zdroje napájen minimálně stejně dlouho jako ze záložního zdroje nejdéle napájené jiné zařízení. Je zřejmé, že tato podmínka míří na situaci, pokud by daňový subjekt kolkoval kolkovacím zařízením, nikoli ručně. Soud nespatřuje neurčitost v tom, že podmínka se týká situace, která může nastat až v budoucnosti, neboť vybavení skladu žalobce se může změnit a při stanovení této podmínky již tímto rozhodnutím tak nebude nutné vydávat nové rozhodnutí. Výrok lze považovat za dané situace maximálně za nadbytečný, ale nikoli za neurčitý a tím pádem nicotný. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že protokol z ústního jednání ze dne 23. 5. 2014, který při jednání předložil žalobce, není součástí správního spisu, jenž mu byl správním orgánem předložen. Avšak ani skutečnost z tohoto protokolu zjištěná, a sice, že sklad žalobce skutečně nebyl při místním šetření záložním zdrojem vybaven, na závěrech soudu ničeho nemění.

Žalovaný rozhodl procesně nedělitelným výrokem a krajský soud tak posuzoval, zda žalobou napadené rozhodnutí obstálo jako celek či nikoli. Vzhledem k výše uvedeným závěrům, pro důvodnost žalobního bodu č. 1), tak krajský soud zrušil celé napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jaký další procesní postup zvolí žalovaný, je již zcela v jeho rozhodovací diskreci, samozřejmě při vázanosti právním názorem soudu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek

3.000 Kč

b) náklady právního zastoupení advokátem

- α) odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH /
/ úkon při těchto úkonech právní
služby:

1) příprava a převzetí věci

§ 7, § 11,

2) sepsání žaloby

§ 9 odst. 4 písm. d)
vyhl. č. 177/1996 Sb

3) účast při jednání dne 13. 6. 2016

9.300 Kč

- β) paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč bez DPH /
/ úkon při úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm. α)

§ 13 odst. 3

vyhl. č. 177/1996 Sb.

900 Kč

- γ) DPH 21% z částek uvedených
pod písm.α) – β)

2.142 Kč

Celkem

15.342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Olomouci dne 13. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu